

حرکت

شماره ۱۵ - ص ص : ۷۰ - ۵۵

تاریخ دریافت : ۸۱/۰۵/۰۹

تاریخ تصویب : ۸۱/۱۲/۱۳

تأثیر تمرین تناوبی زیربیشینه شنای کراال سینه در شرایط هایپوکسی روی آنزیم های CPK و LDH خون، ظرفیت هوازی و رکورد مردان جوان

محمدعلی سمواتی شریف^۱ - دکتر حجت... نیکبخت - دکتر فرزاد ناظم - دکتر نادر فرهپور
عضو هیأت علمی دانشگاه بوعلی سینا - دانشیار دانشگاه تربیت معلم - استادیار دانشگاه
بوعلی سینا - استادیار دانشگاه بوعلی سینا

چکیده

تحقیق حاضر، به بررسی تأثیر تمرینات زیربیشینه شنای کراال سینه در شرایط هایپوکسی روی آنزیم های CPK و LDH خون، ظرفیت هوازی و رکورد مردان جوان شناگر با دامنه سنی ۲۰ تا ۲۵ سال می پردازد. ۳۸ نفر از دانشجویان رشته تربیت بدنی که با فن شنا آشنایی داشتند، به طور تصادفی انتخاب و به دو گروه کنترل و تجربی تقسیم شدند. گروه تجربی به مدت ۲ ماه، سه جلسه در هفته و ۴۵ تا ۶۰ دقیقه در هر جلسه به تمرینات تناوبی زیربیشینه با شدت ۶۰ تا ۶۵٪ حداکثر ضربان قلب ذخیره در شرایط هایپوکسی (هر ۶ تناوب دست یک نفس گیری) پرداختند. گروه کنترل همان تمرینات را با الگوی تنفس طبیعی (هر ۲ تناوب دست یک نفس گیری) انجام دادند. در ابتدا و پس از اتمام دوره تمرین، آنزیم های CPK و LDH توسط دستگاه اتوآنالایزر، توان هوازی به طور غیرمستقیم (آزمون استراند) و رکورد شنای ۳۰ متر اندازه گیری شد. به منظور مقایسه داده ها در هر گروه، از آزمون *t* وابسته و مستقل استفاده شد. نتایج نشان داد تمرین در شرایط هایپوکسی، افزایش معنی داری ($P < 0/05$) در آنزیم های CPK و LDH به ترتیب ۱۶/۴۵٪ و ۱۶/۱۲٪ توان هوازی به مقدار ۱۳/۰۷٪ و بهبود رکورد ۳۰ متر شناگران به میزان ۱۴/۹۵٪ نسبت به تمرین در شرایط طبیعی در بردارد. یافته های این تحقیق نشان داد، این شیوه تمرین تغییرات مثبتی در قابلیت های بی هوازی، ظرفیت هوازی و بهبود عملکرد شناگران ایجاد می کند.

واژه‌های کلیدی

تمرین زیربیشینه، شنای کراال سینه، هایپوکسی، فسفوکراتین کیناز، لاکتات دهیدروژناز و حداکثر اکسیژن مصرفی.

مقدمه

پیشرفت دانش فیزیولوژی ورزشی، توجه ویژه در امر توسعه و گسترش نیمرخ‌های فیزیولوژیک بدن پدید آورده است. چنین نیمرخ‌های فیزیولوژیک، درک بهتر و کاربرد واقع‌بینانه ورزش قهرمانی را فراهم ساخته است (۱). بدین منظور پژوهشگران و مربیان مجرب، با تکیه بر آگاهی‌های به دست آمده از متغیرهای فیزیولوژیکی، ورزشکاران را در صحنه‌های تمرین یا رقابت‌های ورزشی به روشنی هدایت می‌کنند.

امروزه بررسی سطح آمادگی و قابلیت‌های فیزیولوژیکی ورزشکاران برای برنامه‌ریزی و ارتقاء کمی و کیفی عملکرد ورزشی ضروری است. مربیان و ورزشکاران همواره به دنبال به کارگیری بهترین شیوه تمرینی‌اند که از پشتوانه علمی برخوردار باشد تا بتوانند به نتایج و پیروزی‌های ارزنده‌ای دست یابند.

شناگران ممتاز جهان، از ترکیب چندین روش مختلف تمرینی (سرعتی، تکراری، تناوبی و ...) استفاده می‌کنند (۱۷). برخی مطالعات نشان می‌دهد محرومیت از اکسیژن در حین فعالیت برای یک دوره تمرینی، روش مناسبی برای بهبود عملکرد شناگران نخبه جهان است (۱۷). این نکته بر پایه این پیش فرض طرح شده است که کاهش تنفس سبب کاهش اکسیژن در بافت‌ها می‌شود. براساس این فرضیه، آثار این الگوی تمرینی، مشابه شرایط جغرافیایی هیپوبارومتريک^۱ در ارتفاع، می‌تواند روی میزان سرعت شناگران اثر مثبت بگذارد (۲). بنابراین وقتی شناگران به جای یک بار نفس‌گیری در هر دو تواتر دست، در هر ۴ یا ۶ تواتر دست یک بار نفس‌گیری کنند، بدین ترتیب حتی با شدت کار کم مقدار اکسیژن کمتری در اختیار بافت‌ها قرار می‌گیرد و در نتیجه امکان دارد قابلیت‌های هوازی و بی‌هوازی شناگران افزایش یابد (۱۰). این

تغییرات فیزیولوژیکی با سازگاری‌های بیوشیمیایی گلیکولیز بی‌هوازی (ظرفیت تحمل اسید لاکتیک) و بهبود عملکرد دستگاه قلبی تنفسی ارتباط دارد (۷).

یاشیدا (۱۹۸۹) اظهار می‌دارد پیاده‌روی طولانی شناگران برای مدت ۴ هفته در ارتفاع، بهترین شیوه آمادگی برای سازگاری با شرایط هایپوکسی است (۲۹).

اوجیتا و تاباتا^۱ (۱۹۹۲) در مطالعات خود روی هفت شناگر قهرمان که در دو محیط مختلف (الف - محیط طبیعی^۲ (۷۵ mmHg) و ب - محیطی با شرایط کاهش فشار اکسیژن^۳ (mmHg) ۶۰۱) در آبی که با سرعت ۱ m/s جریان داشت، تا حد خستگی شنا می‌کردند (نشان دادند:

۱- حجم دی‌اکسید کربن (V_{CO_2})^۴، تهویه ریوی (VE)^۵ و حجم جاری (VT)^۶ به‌طور قابل توجهی در محیط کم فشار، بیشتر از محیط طبیعی بود، ۲- حجم اکسیژن زیربیشینه (VO_2)^۷ ضربان قلب (HR)^۸ و تعداد تنفس (FR)^۹ نسبت به محیط طبیعی تغییری نیافت. ۳- حجم حداکثر اکسیژن مصرفی (VO_{2Max}) در محیط کم فشار به‌طور عمده ۱۱/۲٪ کمتر از گروه در محیط طبیعی بود (۲۵). در تحقیقات دیگری که روی دوندگان، تحت شرایط کمبود اکسیژن انجام شده، این کاهش تأیید شده است (۲۰). اسپارکز و همکارانش^{۱۰} (۱۹۸۹) در طول تمرینات با روش کنترل تنفس، برای برآورد اشباع اکسیژن شریانی (SaO_2)^{۱۱} روی ۶ شناگر قهرمان، روش فوق‌العاده مجهزی را اجرا کردند. شناگران با هر ۲، ۴، ۶، ۸، ۱۰ و ۱۲ بار نفس می‌کشیدند. شدت تمرین ۶۰ تواتر دست در دقیقه بود. در این مطالعه، (SaO_2) به‌طور معنی‌داری از سطح استراحت تا پایان تمرین در افرادی که با هر ۶ و ۸ حرکت دست یک بار نفس می‌کشیدند، کاهش داشت. این کاهش در اشباع اکسیژن، در اولین دقیقه استراحت بعد از

1- Ojita and Tabata

2- Normal

3- Hypoxia

4- Deoxidecarbon Volume

5- Pulmonaryventilation

6- Tidal Volume

7- Oxigen Volume

8- Heart Rete

9- Ferguency Respiratory

10- Sparkes. et. al

11- Percentage of Satutation Arterid

تمرین جبران شد. اما این تغییر در شناگرانی که با هر ۲ و ۴ حرکت دست یک بار نفس می‌کشیدند، دیده نشد. آنها نتیجه گرفتند که بخش عمده کاهش اشباع اکسیژن خون شریانی به دلیل کمبود فشار اکسیژن (PO_2)^۱ در محیط تمرین بوده است (۲۶). مطالعات متعدد انجام شده روی شناگران، نشان داده است، افزایش ضربان قلب افرادی که در شرایط هایپوکسی قرار داشته‌اند، بیشتر از کسانی بوده است که در شرایط طبیعی شنا می‌کردند. در یک برنامه تمرین با استفاده از الگوی کنترل تنفس شامل 200×5 یارد شنا با زمان متوسط $2/05$ دقیقه و ۵۵ ثانیه استراحت متناوب در بین هر تکرار، ضربان نبض شناگران دانشگاه ایندیانا قبل از تمرین به صورت زیر بود:

۱- تنفس طبیعی: ضربان بعد از آخرین ۲۰۰ یارد، $150/4$ ضربه در دقیقه

۲- تمرین هایپوکسی (۴ تواتر دست، یک نفس‌گیری): ضربان بعد از آخرین ۲۰۰ یارد،

$153/4$ ضربه در دقیقه

۳- تمرین هایپوکسی (۶ تواتر دست، یک نفس‌گیری): ضربان بعد از آخرین ۲۰۰ یارد،

$167/3$ ضربه در دقیقه

پس از ۸ هفته تمرین، تغییرات بین سه نمونه تمرین فوق به صورت زیر دیده شد:

۱- نفس‌گیری طبیعی: ضربان $150/8$ ضربه در دقیقه

۲- تنفس پس از هر ۴ تواتر دست: ضربان $152/9$ ضربه در دقیقه

۳- تنفس پس از هر ۶ تواتر دست: ضربان نبض $161/4$ ضربه در دقیقه (۱۰)

کم شدن ضربان نبض بر اثر تمرینات هایپوکسی پس از ۸ هفته، ممکن است به دلیل بعضی از تغییرات فیزیولوژیکی باشد.

در مطالعاتی که روی شناگران نوجوان ۱۱ تا ۱۲ سال انجام گرفت، گروهی که تحت شرایط کنترل تنفس تمرین می‌کردند، افزایش معنی‌داری در PO_2 و HCO_3 خونشان مشاهده شد، اما در PH ، PCO_2 خون، هموگلوبین Hb، هماتوکریت HCT، آنزیم‌های CPK و LDH تأثیر

معنی داری نداشت (۵). در این زمینه، دیویز و همکارانش^۱ (۱۹۹۵) یافته‌های مشابهی به دست آوردند، به طوری که شناگرانی که از الگوی مطلوب کنترل تنفس استفاده می‌کردند، توان بیشتری برای مسابقات شنا کسب کردند (۱۵).

این داده‌ها تأثیر تمرین هایپوکسی را روشن می‌کند، اما باید در نظر داشت که اجرای تمرین شامل کنترل تنفس در سطح دریا و تمرینی که در ارتفاع انجام می‌گیرد، پاسخ‌های فیزیولوژیکی یکسانی در بدن ندارد (۱۷). بنابراین مکانیزم سازگاری‌های فیزیولوژیکی تمریناتی که با روش کنترل تنفس انجام می‌شود، بخوبی روشن نیست.

هدف اصلی تحقیق حاضر، بررسی تغییرات فیزیولوژیکی و سازگاری‌های احتمالی در تمرینات هایپوکسی بود. به عبارت دیگر، اگر شناگران جوان در وضعیت تمرینات زیربیشینه شنای کراال سینه در شرایط هایپوکسی به مدت ۸ هفته قرار گیرند، در آنزیم‌های (LDH) و (CPK) آنها تغییری رخ می‌دهد؟ همچنین آیا تمرینات شنای هایپوکسی در بهبود عملکرد دستگاه قلبی - تنفسی و نیز رکورد شناگران مؤثر است؟

روش تحقیق

نمونه آماری: از بین دانشجویان مرد رشته تربیت بدنی دوره کارشناسی که با شنای کراال سینه آشنایی داشتند، ۳۸ نفر داوطلب و بدون سابقه قهرمانی انتخاب شدند. این افراد کاملاً سالم و بدون هرگونه ناراحتی قلبی - عروقی، تنفسی، ناهنجاری اسکلتی و بیماری‌های متابولیسمی اثرگذار بر تحقیق بودند. سپس نمونه‌ها به‌طور تصادفی به دو گروه (کنترل و تجربی) تقسیم شدند. مشخصات بدنی، قد، وزن و سن آزمودنی‌های هر دو گروه در جدول ۱ آمده است.

جدول ۱- مشخصات بدنی گروه‌های کنترل و تجربی

گروه تجربی	گروه کنترل	گروه‌ها / مشخصات بدن
۱۷۳/۵۲ (±۵/۸۹)	۱۷۳/۴۳ (±۵/۲۲)	قد (سانتی‌متر)
۶۷/۱۵ (±۷/۰۳)	۶۷/۸۹ (±۷/۱۸)	وزن (کیلوگرم)
۲۲/۳۱ (±۱/۵۲)	۲۲/۸۷ (±۱/۵۴)	سن (سال)
۱۹ نفر	۱۹ نفر	تعداد

شیوه اجرا

برای بررسی اثر تمرین تناوبی زیربیشینه شنای کرال سینه در شرایط هایپوکسی با استفاده از الگوی کنترل تنفس (یک بار نفس‌گیری پس از هر ۲ تا ۶ تواتر دست) روی متغیرهای مورد نظر و مقایسه آن با تمرین تناوبی زیربیشینه شنای کرال سینه در شرایط طبیعی (یک بار نفس‌گیری پس از هر دو تواتر دست)، مراحل اعمال متغیر مستقل بر متغیرهای وابسته به ترتیب ذیل انجام شد:

الف - برنامه تمرینی گروه‌ها

گروه تجربی به مدت ۸ هفته، هر هفته سه جلسه و در هر نوبت به مدت ۴۵ تا ۶۰ دقیقه تمرینات تناوبی زیربیشینه شنای کرال سینه را انجام می‌دادند. شدت تمرین ۶۰ تا ۶۵ درصد ضربان قلب ذخیره بود (۸). برنامه تمرینی شامل ۳ تا ۴ دوره و ۳ تا ۷ تکرار به مسافت ۳۰ تا ۱۰۰ متر و با استراحت ۳ تا ۵ دقیقه برای هر تکرار و ۷ تا ۱۰ دقیقه برای هر دور به‌طور فزاینده بود. آزمودنی‌ها برای به‌کارگیری روش هایپوکسی، بتدریج در هر ۲ تا ۶ تواتر کامل دست، یک بار نفس می‌گرفتند. این تمرینات با توجه به دستورالعمل کانسلمن^۱ اجرا شد (۱۰). گروه کنترل همان تمرینات را به روش طبیعی (یک بار نفس‌گیری پس از هر ۲ تواتر دست) انجام می‌دادند.

ب - اندازه‌گیری متغیرها

۱- برای تعیین آنزیم‌های خونی CPK و LDH قبل از به‌کار بستن تمرینات هایپوکسی، ۳ میلی‌لیتر خون از ورید جلو بازویی دست راست آزمودنی‌ها در حالت استراحت گرفته شد. نمونه‌های خونی برای اندازه‌گیری آنزیم‌ها توسط دستگاه اتوآنالایزر^۱ به مرکز آزمایشگاه بیوشیمی انتقال داده شد.

۲- برای برآورد توان هوازی آزمودنی‌ها، از روش غیرمستقیم استراند و واتسن^۲ بر پایه پیش‌فرض ارتباط مستقیم تغییرات ضربان قلب و حجم اکسیژن مصرفی تحت فشار کار زیربیشینه $p_{w_{165}}$ استفاده شد (۱۲ و ۲۸).

۳- اندازه‌گیری رکورد شنا در مسافت ۳۰ متر (شنای سرعت کراال سینه) انجام گرفت. زمان اجرای شنا برای تمامی شناگران در یک ساعت و در صبح انجام شد. این اندازه‌گیری‌ها در پایان دوره تمرین (پس از دو ماه تمرین) نیز تکرار گردید.

تجزیه و تحلیل آماری داده‌ها

برای تحلیل آماری، از آزمون تی - استیودنت استفاده شد. میانگین‌های قبل و بعد از تمرین در هر گروه با استفاده از t وابسته و برای مقایسه دو گروه از t مستقل استفاده شد. میزان خطای نوع اول، $\alpha = 0/05$ تعیین گردید. کلیه عملیات آماری در محیط SPSS انجام شد.

نتایج و یافته‌های تحقیق

۱- مقایسه میانگین شاخص‌های اندازه‌گیری شده دو گروه کنترل و تجربی در مرحله پیش‌آزمون، اختلاف معنی‌داری در هیچ یک از متغیرهای مورد مطالعه نشان نداد (جدول ۲). این نکته نشان می‌دهد که هر دو گروه قبل از اجرای تمرین همگن بوده‌اند.

جدول ۲- مقایسه میانگین شاخص های آنزیمی و عملکردی گروه های کنترل و تجربی - پیش آزمون

مقدار اختلاف	(انحراف استاندارد) میانگین		شاخص ها
	گروه تجربی	گروه کنترل	
۱۱/۴۲	۱۶۶/۴۷(±۵۰/۶۵)	۱۷۷/۸۹(±۷۰/۱۱)	CPK (units)
۱۴/۱۷	۱۸۹/۸۹(±۶۲/۸۷)	۱۷۵/۷۲(±۴۰/۳۲)	LDH (units)
۰/۰۷	۳/۳۶(±۰/۴۸)	۳/۴۳(±۰/۵۲)	VO ₂ max(L/min)
۱/۱۹	۲۲/۰۶(±۵/۳۳)	۲۳/۲۵(±۶/۱۵)	Record 30m(sec)

۲- مقایسه میانگین شاخص های گروه کنترل در مراحل پیش آزمون و پس آزمون، نشان می دهد که اجرای هشت هفته تمرینات تناوبی زیربیشینه شنای کراال سینه در شرایط طبیعی (یک بار نفس گیری پس از هر دو تواتر دست) به تغییر قابل توجهی در آنزیم CPK نینجامید، اما افزایش معنی داری در آنزیم LDH (۰/۴۵/۶٪)، توان هوازی به مقدار ۰/۲۴ لیتر در دقیقه (۰/۶/۹۹٪) و نیز بهبود معنی داری در رکورد شناگران، ۰/۵۱ ثانیه (۰/۳/۶۵٪) در برداشت (جدول ۳).

جدول ۳- مقایسه میانگین شاخص های اندازه گیری شده گروه کنترل بین پیش و پس آزمون

مقدار اختلاف	(انحراف استاندارد) میانگین		شاخص ها
	پس آزمون	پیش آزمون	
۲۰/۳۳	۱۹۸/۲۱(±۵۲/۳۲)	۱۷۷/۸۹(±۷۰/۱۱)	CPK (units)
*۸۰/۱۶	۲۵۵/۸۹(±۲۸/۸۱)	۱۷۵/۷۲(±۴۰/۳۲)	LDH (units)
*۰/۲۴	۳/۴۷(±۰/۵۴)	۳/۴۳(±۰/۵۲)	VO ₂ max(L/min)
*-۰/۵۱	۲۲/۷۴(±۶/۱۷)	۲۳/۲۵(±۶/۱۵)	Record 30m(sec)

* P < ۰/۰۵

۳- میانگین شاخص‌های اندازه‌گیری شده گروه تجربی در مراحل پیش و پس‌آزمون، نشان می‌دهد اجرای تمرینات تناوبی زیربیشینه شنای کراال سینه در شرایط هایپوکسی (یک بار نفس‌گیری پس از هر ۲ تا ۶ تواتر دست)، تغییرات معنی‌داری در افزایش آنزیم‌های CPK و LDH به ترتیب ۶۴/۳۷ (۰/۳۸/۶۶) و ۱۰۷/۶۶ (۰/۵۶/۴۸) واحد بین‌المللی، حداکثر ظرفیت هوازی ۰/۷۹ لیتر در دقیقه (۰/۲۳/۵۱) و کاهش قابل توجهی در رکورد شناگران به مقدار ۲/۶۸ ثانیه (۰/۱۲/۴) به وجود آورده است (جدول ۴).

جدول ۴- مقایسه شاخص‌های اندازه‌گیری شده گروه تجربی در مراحل پیش و پس‌آزمون

مقدار اختلاف	(انحراف استاندارد) میانگین		شاخص‌ها
	پس‌آزمون	پیش‌آزمون	
* ۶۴/۳۷	۲۳۰/۸۴ (±۳۷/۹۲)	۱۶۶/۴۷ (±۵۰/۶۵)	CPK (units)
* ۱۰۷/۶۶	۲۹۷/۸۵ (±۳۹/۴۲)	۱۸۹/۸۹ (±۶۲/۸۷)	LDH (units)
* ۰/۷۹	۴/۱۵ (±۰/۴۹)	۳/۳۶ (±۰/۴۸)	VO ₂ max(L/min)
* -۲/۶۸	۱۹/۳۸ (±۳/۶)	۲۲/۰۶ (±۵/۳۳)	Record 30m(sec)

* P < ۰/۰۵

۴- میانگین شاخص‌های اندازه‌گیری شده گروه‌های کنترل و تجربی در مرحله پس‌آزمون (مقایسه اثر تمرین در شرایط طبیعی و هایپوکسی)، نشان می‌دهد که تغییر معنی‌داری (P < ۰/۰۵) در افزایش آنزیم‌های CPK و LDH به ترتیب ۱۶/۴۵ و ۱۶/۱۲٪، افزایش ظرفیت هوازی ۰/۴۸ لیتر در دقیقه (۰/۱۳/۰۷) و کاهش رکورد شنای (۰/۱۴/۹۵) دارد (جدول ۵).

جدول ۵- مقایسه میانگین شاخص های اندازه گیری شده گروه های کنترل و تجربی (پس آزمون)

مقدار اختلاف	(انحراف استاندارد) میانگین		شاخص ها
	گروه تجربی	گروه کنترل	
*۳۲/۶۳۰	۲۳۰/۸۴(±۳۷/۹۲)	۱۹۸/۲(±۵۲/۳۲)	CPK (units)
*۴۱/۲۶	۲۹۷/۱۵(±۳۹/۴۲)	۲۵۵/۸۹(±۲۸/۸۱)	LDH (units)
*۰/۴۸	۴/۱۵(±۰/۴۹)	۳/۶۷(±۰/۵۴)	VO ₂ max(L/min)
*-۳/۴	۱۹/۳۴(±۳/۶)	۲۲/۷۴(±۶/۱۷)	Record 30m(sec)

P < .۰۰۵ *

بحث و نتیجه گیری

نقش برجسته روند گلیکولیز در ورزشهای سنگین و شدید، سرعت تبدیل اسید پیرویک به اسید لاکتیک و فراهم کردن (NAD)، مقیاس سنجش این نمونه از فعالیتها به شمار می رود (۷). در این فرایند آنزیمها نقش کلیدی در تسریع واکنشهای شیمیایی دارند (۴). شناخت ویژگیهای عملکرد آنزیم هنگام ورزش برای درک بهتر تدوین شیوه تمرین و برگشت به حالت اولیه، ضروری است (۱۳). برخی از آنزیمهای کلیدی دستگاه گلیکولیز به مقدار قابل توجهی با تمرینات هوازی و بی هوازی دستخوش تغییر می گردد (۷). بر همین اساس، نیکلسون^۱ (۱۹۸۵) در مطالعه ای پس از ۸ هفته تمرین سرعتی، افزایشی در آنزیمهای (ATPase) به مقدار ۳۰٪، میو کیناز (MK) ۲۰٪ و کراتین فسفوکیناز (CPK) ۳۶٪ را گزارش داد (۲۳). اوکاجی و همکارانش^۲ (۱۹۸۷)، دریافتند که پاسخ LDH و CPK در اسکی بازان طی یک مسابقه استقامتی به مدت سه روز که هر روز ۳۰ کیلومتر اسکی می کردند، بین اولین و سومین روز افزایش معنی داری داشت (۲۴). اباشی^۳ (۱۹۸۹) (۱۶)، هالونین و کانتین^۴ (۱۹۶۲) (۲۰)

1- Nichlson

2- Ocachi et al

3- Ebashi

و فولر^۵ (۱۹۸۲) (۱۸) نیز مشاهده کردند که فعالیت شدید بدنی موجب بالا رفتن غلظت LDH و CPK سرم می شود. اما این افزایش آنزیمی در فعالیت های بدنی سبک کمتر است. از طرف دیگر، نیکلسون (۱۹۸۵) گزارش داد افراد تمرین کرده نسبت به گروه کنترل در برابر یک فعالیت بدنی مشابه، درجه کمتری از فعالیت آنزیمی نشان می دهند (۲۳). در انواع فعالیت های ورزشی مثل بوکس، کشتی، فوتبال و بسکتبال، فعالیت آنزیمی افزایش می یابد (۲۲). با این حال، بیشترین افزایش در فعالیت هایی مانند دویدن است که ورزشکار وزن بدنش را تحمل می کند (۲۱). عواملی مانند ورزش، هایپوکسی، انفارکتوس میوکارد، عکس العمل های حاد روانی و آتروفی عضلانی، موجب افزایش CPK و LDH می شود (۴). هرچند مطالعات زیادی در زمینه تغییرات بیوشیمیایی ناشی از فعالیت های بدنی انجام گرفته است، اما در این تحقیق نقش تمرین شنا در شرایط هایپوکسی روی تغییرات آنزیم های CPK و LDH بررسی شد و افزایش زیادی در CPK و LDH شناگرانی که از الگوی تمرینی شنا در شرایط هایپوکسی استفاده می کردند، دیده شد (جدول ۵).

نتایج حاصل از مقایسه میانگین توان هوازی در مراحل پیش و پس از موزن در هر دو گروه نشان می دهد، که هر دو شیوه تمرینی (شرایط طبیعی و هایپوکسی) تأثیر مثبتی بر توان هوازی (VO_{2max}) آزمودنی ها داشته است، اما همان طور که اشاره شد، در مقایسه میانگین توان هوازی بین گروه های کنترل و تجربی در مرحله پس از موزن، افزایش معنی داری به مقدار ۰/۴۸ لیتر در دقیقه در گروه تجربی نسبت به گروه کنترل در برداشت (جدول ۵).

نتایج نشان می دهد تمرین در شرایط هایپوکسی، می تواند تأثیر بیشتری در بهبود ظرفیت اکسایشی شناگران داشته باشد. در این زمینه، تاناکا و همکاران^۶ (۱۹۹۷) در مطالعاتی که در روی موش ها انجام دادند، دریافتند شمارش گلبول های قرمز خون، غلظت هموگلوبین، مقدار هماتوکریت موش هایی که در وضعیت هایپوکسی قرار داشتند نسبت به موش های گروه کنترل

4- Halonen & Kontin

5- Fowler

6- Tanaka et al

افزایش بیشتری یافته است (۲۷). هالمن و لایسن^۱ (۱۹۷۳) نیز اثر تمرینات هایپوکسی را روی ۳۶ شناگر آزمایش کردند. نتایج مطالعات آنان افزایش ۱۶/۶ درصدی توان هوازی شناگرانی را که تحت شرایط هایپوکسی تمرین می‌کردند نشان داد، درحالیکه توان هوازی گروه کنترل ۵/۵ درصد افزایش داشت (۱۰). نتایج یاشیدا^۲ (۱۹۸۹) (۲۹) و گونزالز^۳ (۱۹۹۱) (۱۹) نیز با یافته‌های تحقیق حاضر مطابقت دارد، یعنی پاسخ آزمودنی‌ها به این شیوه تمرین، توان هوازی هر دو گروه را افزایش می‌دهد، اما این افزایش بیشتر به گروهی که از روش تمرین هایپوکسی استفاده کرده‌اند، اختصاص دارد (جدول ۵).

نتایج حاصل از مقایسه میانگین رکورد شناگران بین مراحل پیش و پس از آزمون، کاهش معنی داری را در هر دو گروه کنترل (۵۱٪ ثانیه) و تجربی (۲/۶۸ ثانیه) نشان داد؛ یعنی هر دو الگوی تمرینی، تأثیر مثبتی روی عملکرد شناگران داشته‌است. مقایسه میانگین رکورد شنای سرعت (۳۰ متر) در دو گروه کنترل و تجربی در مرحله پس از آزمون، اختلاف چشمگیری به مقدار ۳/۴ ثانیه به نفع گروه تجربی (الگوی هایپوکسی) نشان داد (جدول ۵).

کالوین^۴ (۱۹۹۶) اظهار می‌دارد افرادی که در مناطق مرتفع (هایپو بارومتریک) شنا می‌کنند، در سطح دریا به راحتی می‌توانند بهتر از رکورد خود شنا کنند (۱۴). در یک تحقیق کاملاً کنترل شده در ارتفاع (۷۴۰۰ - ۱۳۰۰۰ پایی) که در آن افراد غیرورزشکار شرکت داشتند، توان هوازی بیشینه و همچنین عملکرد ورزش آنان در سطح دریا افزایش زیادی پیدا کرد (۱۰). نوهام^۵ و همکاران (۱۹۸۵) اظهار داشتند انتظار می‌رود افزایش CPK در سلول‌های عضلانی بر اثر تمرین شدید ورزشکاران، موجب بهبود اجرا و رکورد آنان شود (۲۲).

از این رو با توجه به یافته‌های این تحقیق از تغییرات آنزیم‌های CPK و LDH و بهبود رکورد شنای آزمودنی‌های هر گروه، احتمالاً تمرینات تناوبی شنا روی عملکرد آزمودنی‌ها اثر زیادی خواهد داشت. همان‌طور که جدول ۵ نشان می‌دهد، این بهبود بیشتر در گروهی رخ می‌دهد که

1- Holman & Liesn

2- Yachida

3- Gonzalez. et al.

4- Colwin

5- Newhum et al

از تمرینات هایپوکسی استفاده می‌کردند. بنابراین این روش تمرین (تمرین در شرایط هایپوکسی می‌تواند تغییراتی در جهت افزایش توان هوازی و ظرفیت بی‌هوازی و در نهایت بهبود عملکرد شناگران (مبتدی) به وجود آورد. در بررسی اثر تمرین تناوبی زیربیشینه شنای کرال سینه در شرایط هایپوکسی روی برخی از آنزیم‌های کلیدی اثرگذار بر متابولیسم بی‌هوازی، توان هوازی و رکورد شناگران، زمینه‌ای فراهم می‌شود تا مسیر ارائه روش تمرین شناگران به منظور دستیابی به آمادگی لازم در صحنه رقابت‌ها روشن‌تر گردد. نتایج این تحقیق نشان داد افزایش قابل توجهی در آنزیم‌ها و بهبود معنی‌داری در رکورد شناگرانی که از الگوی هایپوکسی استفاده می‌کردند، رخ داده است. با توجه به یافته‌های این تحقیق، نتیجه می‌شود این‌گونه تمرین (کاهش تواتر تنفس در حین شنا) می‌تواند تغییراتی در جهت افزایش بهبود ظرفیت گلیکولیتیک بی‌هوازی و نیز افزایش توان هوازی شناگران و در نهایت بهبود عملکرد آنان داشته‌باشد.

منابع و مآخذ

- ۱- ادینگتون و ادگرتون. "بیولوژی فعالیت‌های ورزشی". ترجمه حجت‌ا... نیکبخت، سمت، ۱۳۷۲.
- ۲- خداداد، حمید. "تمرینات هیپوکسی"، فصلنامه ورزشی شماره ۵ و ۴، انتشارات دفتر تحقیقات و آموزش سازمان تربیت بدنی، ۱۳۶۷، ص ۶۶.
- ۳- دوستی، محمود. "بیوشیمی با تفسیر در پزشکی"، انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۶۹.
- ۴- دیوید، سون. "بیوشیمی بالینی"، ترجمه سیدرضا پاکزاد، انتشارات دانش پژوه، ۱۳۷۲.
- ۵- رحیمی، علیرضا. "تأثیر تمرین هایپوکسی بر برخی از شاخص‌های زیست‌شیمیایی خون"، پایان‌نامه دکتری، دانشگاه آزاد اسلامی، ۱۳۷۶.
- ۶- سندگل، حسین. "فیزیولوژی انسان"، جلد دوم، مؤسسه انتشارات نیرو، ۱۳۷۱.
- ۷- سندگل، حسین. "فیزیولوژی ورزشی"، جلد اول، انتشارات کمیته ملی المپیک جمهوری اسلامی ایران، تابستان ۱۳۷۲.
- ۸- فاکس و ماتیسوس. "فیزیولوژی ورزشی"، ترجمه اصغر خالدان، جلد دوم، انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۶۹.

- ۹- کاشف، مجید. "بررسی اثرات دو نوع بازیافت فعال و غیرفعال بر آنزیم‌ها و گازهای خوب در مردان جوان ورزشکار"، پایان‌نامه دکتری، دانشگاه تهران، ۱۳۷۲.
- ۱۰- کانسلمن، جیمز. "راهنمای شنا برای مربیان و شناگران"، ترجمه فاطمه اسلامی، انتشارات مرکز نشر دانشگاهی، ۱۳۶۹.
- ۱۱- مگ داگال، جی. دی. "تغییرات ساختاری حاصل از تمرینات قدرتی و بی‌حرکی بر عضلات اسکلتی انسان"، ترجمه حمید رجبی، نشریه المپیک، سال چهارم، بهار و تابستان ۱۳۷۵، ص ۶۸.
- 12- Astrand.P.O & K.Rodaht, "Textbook of Work Physiology". New York : Mc Graw-Hill Book Company,1977, PP: 341-342.
- 13- Baldwin, KM," Effects of chronic exercise on biochemical and functional propertied of the heart". Med.Sci. Sports . Exercise, Oct ,1985, 17(5), PP: 522-8 .
- 14- Colwin.JM, Chatcau.P; Guezennec. CY; Effects of Physcial Training in Hypobarometric Chamber the Physical Performance of Competitive : Ers.J.Appl. Phy. 1996. 73(5), PP: 471-8.
- 15- Davies, B.N Donalson, G.C; Joels. N, "Do the competition rules of Synchronized swimming encourage undersirable Levels of hypoxia?" Br.J.SP.Med.Mar;1995, Vol. 29, No . 1, PP:16-9.
- 16- Ebashi, S; Toyokura, Y; Momei, H;Sugita, H, "High Creatinekinase activity of serom of progressire muscular dystrophy". Journal of Biochemistry. 1989, Vol. 46, PP : 103-107.
- 17- Ernest, W; & Maglischio , R, "Physiology applied to training swimmers". Publishing company New York, 1982, 274-7, 336 341.
- 18- Fowler, WM; Chowchary, SR, "Changing Enzyme Levels ofter exercise in trained and nontraierend subject". Journal of Applied Physiology ,1982, No

12, PP:943- 946.

19- Gonzalz, WM; Zamagni, RL, "Effect of Alkalosis on minimum oxygen up take in rats acelimated to simulated altitude". J.Appl. Physiol.Sep 1991, 71(3), 1050-6.

20- Halonen. PL; Konttinen , A,"Effect of Physical Exercise on some enzymes in serom nature". Am.J.Ph 1962, No.193, PP:942-944.

21- James, A; Schwane, Scarlet , R; Johnson, Carol, B; Vandenakker, and Robert, B. Armastrong,"Delayed Onset muscular soreness and plasma CPK and LDH activities after down hill running". Medicine and Science in Sports and Exercise,1985, Vol. 15, No. 1, PP: 51-56.

22- Newham, DJ; et al. "Large delayed plasma creatinekinase changes after stepping exercises". Muscle and nerve.1983, Vol. 6, PP:380-385 .

23- Nicholson, GA and et al. "Distributions of serom creatinekinase reference relationship to exercise activity". Journal of Neurological Science, 1985, 71,PP: 225-231.

24- Occhi,G; Gemman, S.et al, "Effects of repeated endurance Exercise on some metablic parameters in cross country skies".J. Sports, Med and physical Fitness, (Torino, Italy),June 1987, 27(2). 184-190.

25- Ogita, F; Tabata, I,"Oxygen uptake during swimming in a hypobarice hypoxic enviroment".European Journal Applied Physiology and Occupational Physiology. (Berlin FR6); Aug 1992, 65(2): PP: 192-196.

26- Sparks. K;Samaj, AM; {hysiological response with two types of interval training programs. Unpublished study, "Indianan University School of Health, Physical Education and Recreation". Bloomington, Ind,1973, P: 74.

27- Tanaka, M; Mizuta, K; Koba. F; Ohira, Y;Kobuyashi; T;Hondd, Y:

"Effects of exposure to hypobaric hypoxia on body weight, Muscular and Hematological Characteristics, and work Performance in rats". J.Appl.Physiol. Feb 1997, 47(1), PP: 51-7.

28- Watson ; A.W.S. "Physical Fitness and Athletic Performance .Aguide for Students, Athletes and Coaches". LONGMAN Landan and New York Fourth impression, 1990. P: 149-157.

29-Yashida, T; Mudo , K; Mehide , M;Iniko and Marka , I, "Arterial Blood gass acid base Balance and Lactat gas Exchange Variables During Hypoxic Exercise". Int.J.Sports.Med.1989, 10. PP: 229-235.

